

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/279/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014201010
Dátum vydania rozhodnutia: 28.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014201010.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcu: U. M., bytom Z. XXXX/X, X. B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Beňo & partners, s.r.o., so sídlom Nám. Sv. Egídia 95, Poprad, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-10/2014/OPK zo dňa 14. apríla 2014, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/127/2014-46 zo dňa 14. júla 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/127/2014-46 zo dňa 14. júla 2015 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-10/2014/OPK zo dňa 14. apríla 2014, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 359 zo dňa 08. januára 2014, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Dôvodom jeho prepustenia bola skutočnosť, že v čase mimo výkonu služby dňa 25. marca 2013 asi o 14,10 h. osobne navštívil poškodeného U. O. na adrese jeho trvalého bydliska, tomuto sa predstavil ako príslušník Policajného zboru Mgr. R., a pod zámienkou, že súd vydal príkaz na domovú prehliadku a na účely vykonania znaleckého dokazovania pravosti ho požiadal, aby mu toto zlato vydal, pričom vedel, že toto je vo forme platničiek v počte 20 ks, každá o hmotnosti 100 g s

certifikátom v červenom obale od spoločnosti Agno s.r.o., ktoré mal poškodený uschované vo svojom rodinnom dome na adrese trvalého bydliska. Žalobca tak konal v úmysle uviesť poškodeného do omylu a vylákať od neho 20 ks platničiek zo zlata rýdzosti 999,9/1000, každá o hmotnosti 100 g a spôsobiť mu škodu v celkovej výške 83.832,- €, pričom k dokonaniu skutku však nedošlo.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je zákonné a vecne správne. Postup smerujúci k vydaniu rozhodnutí vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru je súladný so zákonom a nie je ani zaťažujúci takou vadou, ktorá by privodila nezákonnosť tohto rozhodnutia alebo, ktorá by mohla privodiť nezákonnosť tohto rozhodnutia a zakladala by dôvod zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Krajský súd považoval za potrebné pripomenúť, že personálne konanie vo veci prepustenia príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru je celkom samostatným konaním postaveným mimo trestné konanie a upraveným osobitnými predpismi, nie normami trestného práva. Tým ale nie je vylúčené a ani nemožné, že dôkazy vykonané v rámci trestného konania nemôžu byť použiteľné správnym orgánom i v rámci tohto personálneho konania. Preto pokiaľ žalobca namietal vo veci nedostatočne zistený skutkový stav a použitie dôkazov z trestného konania, s touto námietkou nemohol súhlasiť.

Zároveň dal do pozornosti, že zákon č. 73/1998 Z.z. vo svojom § 238 vymenúva aké dôkazy môže správny orgán vykonať. Z dikcie tohto zákonného ustanovenia ale nevyplýva zákaz využitia vykonaného dôkazu v rámci trestného konania. Dodal, že uvedený postup je súladný s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v početných jeho rozhodnutiach vo veci prieskumu personálnych rozkazov o prepustení príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru.

Vyslovil, že nie je možné súhlasiť ani s námietkou, že rozhodnutie žalovaného a personálny rozkaz vychádzajú z nedostatočne zisteného stavu veci. Uviedol, že obsahom administratívneho spisu je celkom nesporne osvedčené, že žalobca svojim konaním dňa 25. marca 2013 zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prisahu definovanú v § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., keď svoje sily a schopnosť nevynaložil na ochranu majetkových práv iného, ale naopak sám do nich a zvlášť hrubým spôsobom zasiahol. Týmto svojim konaním zároveň porušil i základnú povinnosť policajta uvedenú v § 48 ods. 3 písm. g/ cit. zákona. Za daných okolností, keď preukázaným konaním žalobca sa nezdržal konania aj keď mimo službu, ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, ponechanie žalobcu v služobnom pomere i podľa názoru krajského súdu by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, predovšetkým na dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru a na ich čestnosti. Preto konštatoval, že záver žalovaného o splnení oboch podmienok pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru tak ako sú predpokladané § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. je vecne správny a zároveň k tomuto záveru dospel žalovaný v zákonomnom procese.

Rovnako tak súd prvého stupňa nemohol prisvedčiť ani námietke žalobcu a jeho tvrdeniam o porušení procesných práv účastníkov konania. Obsahom administratívneho spisu sa celkom nesporne osvedčuje, že od počiatku bolo so žalobcom konané, a to súladne so zákonom. Návrh na začatie konania vypracovaný jeho nadriadeným bol žalobcovi na vyjadrenie doručený, pričom tento svoje právo aj využil. Zdôraznil, že pokiaľ žalobca počas personálneho konania skutok neuznal, tvrdiac, že trestné konanie nebolo ešte ukončené a následne reagoval odmietaním výkonu úkonov v neprítomnosti zvoleného zástupcu, ktorý sa opakovane napriek upovedomeniu o termíne úkonu a i bez ospravedlnenia nedostavil, ako to správny orgán vyhodnotil, je možné uvedené chápať ako obštrukciu žalobcu s úmyslom oddialiť vydanie rozhodnutia. Dodal, že na pravde sa nezakladá ani jeho tvrdenie, že správny orgán s jeho právnym zástupcom nekonal, pretože administratívny spis osvedčuje opak. Ak aj správny orgán odmietol umožniť opakované nahliadnutie do spisu dňa 13. decembra 2012 potom čo 12. decembra 2012 bol žalobcovi spis predložený, žalobca do spisu nahliadal a mal možnosť z neho vyhotovovať odpisy, preto ani podľa názoru súdu prvého stupňa nebolo možné uvedené vyhodnotiť v kontexte celého priebehu konania ako odňatie práva na prístup k správnejmu orgánu. Ďalej uviedol, že po spracovaní návrhu na prepustenie žalobcu z Policajného zboru bol návrh prejednaný podľa § 255 ods. 2

písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z. s príslušnou základnou organizáciou odborového zväzu polície v Slovenskej republike č. 8/55 Nové Zámky a k vydaniu personálneho rozkazu č. 359 dňa 08. januára 2014 došlo v zákonnej lehote v zmysle § 243 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. Stotožnil sa aj s názorom žalovaného, že nebola opodstatnená ani námietka o uplynutí lehoty na vydanie a doručenie rozhodnutia s poukazom na skutočnosť, že druhostupňové rozhodnutie platí v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa ako jeden celok a to znamená, že v zákonnej lehote musí byť vydané i druhostupňové rozhodnutie. Za logický a správny označil výklad žalovaného, že zákonná lehota sa vzťahuje na rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a toto zachované v danom prípade bolo, keď lehota na vydanie personálneho rozkazu plynula do 25. marca 2014 a personálny rozkaz bol vydaný 08. januára 2014.

Zároveň konštatoval, že rozhodnutie žalovaného je zákonné i v zmysle požiadaviek preskúmateľnosti čo do dostatku dôvodov i jeho zrozumiteľnosti. Mal za to, že v odôvodnení rozhodnutia sa žalovaný dostatočne vysporiadal s každou námietkou obsiahnutou v rozklade žalobcu vo vzťahu k skutkovému stavu i právnej kvalifikácii a svoj právny záver žalovaný postačujúco zdôvodnil.

O trovách konania rozhodol krajský súd v zmysle § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko základným predpokladom pre priznanie náhrady je čo i len čiastočný úspech žalobcu v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobca z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Eventuálne navrhol, aby odvolací súd vo veci sám rozhodol tak, že žalobe vyhovie v zmysle žalobného petitu. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Súdu prvého stupňa vyčítal porušenie základných procesných zásad. Mal za to, že nebolo naplnené jeho právo účastníka súdneho konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa § 157 ods. 2 OSP, ako ani jeho ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Zdôraznil, že procesný poriadok negarantuje účastníkovi konania úspech vo veci, ale garantuje mu právo, aby sa v prípade neúspechu vo veci dozvedel jeho dôvod. Namietal, že ani táto zásada sa nepremietla do rozhodnutia súdu prvého stupňa. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia označil za mimoriadne stručné a uviedol, že krajský súd nereagoval na všetky podstatné námietky žalobcu. Uviedol, že opomenul vysporiadať sa s otázkou, či správne orgány upovedomovali žalobcu a jeho zástupcu o plánovaných procesných úkonoch, a ak áno, z akých dôkazov administratívneho spisu súd vychádzal. Za spornú označil aj skutočnosť, či výsluchy svedkov U. O., B. O. a Y. L. boli vykonané s vedomím žalobcu a jeho zástupcu. Súčasne dal do pozornosti, že v napadnutom rozsudku absentuje vysvetlenie otázky, ako bol odstránený rozpor medzi tvrdením žalobcu a správneho orgánu v tom, či bol zástupca žalobcu upovedomený o výsluchu žalobcu, a ak súd mal za to, že upovedomený bol, z akého dôkazu v administratívnom spise pritom vychádzal. Rovnako tak mal za to, že krajský súd sa nezaoberal ani námietkou, či nevykonanie dôkazov - výsluchu svedkov A. L. a K. M. bolo porušením práva žalobcu na spravodlivé správne konanie. Taktiež tvrdil, že úlohou krajského súdu bolo v napadnutom rozsudku reagovať na spornú skutočnosť, či tým, že správny orgán neuviedol žiadny dôvod na nevykonanie týchto dôkazov, porušil právo žalobcu na odôvodnenie správneho rozhodnutia. Ďalšími opomenutými námietkami podľa žalobcu boli, či je procesne prípustné „vyčerpáť právo na nahliadnutie do spisu" tak, ako to uviedol správny orgán dňa 13. decembra 2013, ako aj či správne orgány boli povinné vysporiadať sa s rozpormi výpovedí svedkyne O. v trestnom a správnom konaní. Napokon poukázal aj na námietku, či sa odvolací správny orgán dostatočne a presvedčivo vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu vznesenými v odvolacom správnom konaní. Ďalej uviedol, že nakoľko krajský súd sa s podstatnou časťou žaloby nevysporiadal vôbec, nemá žalobca, okrem už namietaného odňatia možnosti konať pred súdom, čím argumentovať v odvolacom konaní.

Súčasne namietal, že nie je v súlade s právom na súdnu a inú právnu ochranu tvrdiť, že trestné konanie a správne konanie sú dve odlišné, samostatné a na sebe nezávislé konania a zároveň v správnom konaní uprieť účastníkovi konania právo navrhovať dôkazy. Zdôraznil, že žalobca v správnom konaní nenavrhol len výsluch svedkov, ktorí boli vypočutí aj v trestnom konaní, ale aj tých, ktorí neboli vypočutí ani v

jednom z týchto konaní.

V závere odvolania namietal, že správny orgán vydal a doručil prvostupňové rozhodnutie po uplynutí 1-ročnej objektívnej lehoty.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/127/2014-46 zo dňa 14. júla 2015 ako vecne správny potvrdil, nakoľko podľa žalovaného bol vydaný v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ako aj v dostatočnom rozsahu odôvodnený. Zároveň mal za to, že prvostupňový súd sa v napadnutom rozsudku dôsledne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Zastával názor, že žalobca v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok zrušenie napadnutého rozsudku, ale iba opakuje tvrdenie o nesprávnom právnom posúdení v predmetnej veci. Zároveň uviedol, že sa pridržiava svojho písomného stanoviska k podanej žalobe č. KM-OPS1-S-234/2014 zo dňa 28. októbra 2014.

Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu index ne eat petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP, a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 3 OSP). Ako už bolo uvedené, úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy (právny názor napr. ÚS SR č.k. II. ÚS 127/07-21, NS SR napr. č.k. 6Sžo/84/2007, č.k. 6Sžo/98/2008, č.k. 1Sžo/33/2008, č.k. 2Sžo/5/2009, č.k. 8Sžo/547/2009).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 OSP s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. septembra 2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmavajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 OSP súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon

o správnom konaní.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo/84/2007, sp. zn. 6Sžo/98/2008, sp. zn. 1Sžo/33/2008, sp. zn. 2Sžo/5/2009 či sp. zn. 8Sžo/547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Predmetom súdneho preskúmavacieho konania bolo preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru a rozklad žalobcu zamietol.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s prihliadnutím na § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Uvedené konštatovanie sa prirodzene vzťahuje aj na podrobné rozobratie skutkového stavu a priebehu správneho konania, ktoré krajský súd obsiahol v odôvodnení svojho rozhodnutia. Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovaného, Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil skutkový stav tak, ako ho podrobne popísal krajský súd. Odvolací súd sa preto s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku iba dodáva:

Policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu (§ 48 ods. 3 písm. a/, g/ a h/ zákona).

Z obsahu služobnej prísahy policajta zakotvanej v ustanovení § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., vyplýva, že policajt má byť čestným, statočným a disciplinovaným, a svoje sily a schopnosti vynaloží na ochranu práv občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života; riadi sa ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Služobná prísaha nie je príslubom limitovaným na čas výkonu služby. Požadované vlastnosti (čestnosť, statočnosť, disciplína a pripravenosť vynaložiť svoje sily na ochranu verejného poriadku a majetku občanov) sú základnými predpokladmi k výkonu služby v Policajnom zbore. Príslušník, ktorý tieto vlastnosti nemá a mimo služby sa prejavuje v rozpore s nimi, hrubo poškodzuje dôveryhodnosť Policajného zboru. (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. júla 2011, sp. zn. 5Sžo/237/2010).

Zákon č. 73/1998 Z.z. neobsahuje legálnu definíciu konania - porušenie služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Z uvedeného vyplýva, že na kvalifikovanie a posúdenie takého konania ponecháva zákonodarca pomerne širokú voľnú úvahu. Táto úvaha však nie je neobmedzená a nemôže zachádzať do prejavov svojvôle. To, či sa určitá osoba - príslušník Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky či Železničnej polície, dopustí porušenia služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, je potrebné posudzovať náležite a dôkladne, u každej konkrétnej osoby zvlášť, podľa okolností, ktoré nastali, s prihliadnutím na všetky súvisiace skutočnosti, svedčiacie či už v prospech alebo v neprospech posudzovanej osoby.

Zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany než je to u zamestnancov v pracovnom pomere, resp. kladie na príslušníkov Policajného zboru vyššie nároky a požiadavky na čestnosť a rešpektovanie zákona (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/18/2014 zo dňa 30. apríla 2015).

Odvolací súd dospel rovnako ako prvostupňový súd a správne orgány k záveru, že žalobca porušil svojím konaním služobnú prisahu a služobné povinnosti zvlášť hrubým spôsobom v čase mimo výkonu služby dňa 25. marca 2013 asi o 14,10 h., keď osobne navštívil poškodeného U. O. na adrese jeho trvalého bydliska, tomuto sa predstavil ako príslušník Policajného zboru Mgr. R., a pod zámienkou, že súd vydal príkaz na domovú prehliadku a na účely vykonania znaleckého dokazovania pravosti ho požiadal, aby mu toto zlato vydal, pričom vedel, že toto je vo forme platničiek v počte 20 ks, každá o hmotnosti 100 g s certifikátom v červenom obale od spoločnosti Agno s.r.o., ktoré mal poškodený uschované vo svojom rodinnom dome na adrese trvalého bydliska. Žalobca tak konal v úmysle uviesť poškodeného do omylu a vylákať od neho 20 ks platničiek zo zlata rýdzosti 999,9/1000, každá o hmotnosti 100 g a spôsobiť mu škodu v celkovej výške 83.832,- €, pričom k dokonaniu skutku však nedošlo. Uvedeným žalobca zvlášť hrubým spôsobom porušil aj § 48 ods. 3 písm. g/ zákona č. 73/1998 Z.z., pretože sa nezdržal konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru Slovenskej republiky alebo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodržel služobnú disciplínu.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu by v danom prípade bolo ponechanie žalobcu v služobnom pomere na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, ktorými sú najmä zodpovedné dodržiavanie služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru, ich povinnosť byť čestnými, ochraňovať práva občanov a tým upevňovať ich dôveru v Policajný zbor, keďže zákon č. 73/1998 Z.z. predpokladá, že príslušník Policajného zboru v rámci svojho postavenia bude príkladne rešpektovať zákon a iné právne predpisy tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prisaha.

V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že prepustenie zo služobného pomeru je jedným zo zákonom predpokladaných spôsobov skončenia služobného pomeru, nemá podľa doterajších právnych názorov povahu sankcie, ale je následkom určitého správania policajta, ktoré zákon definuje ako nezlučiteľné s ďalším trvaním jeho služobného pomeru. Zákon č. 73/1998 Z.z. kladie na policajtov vyššie nároky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. V konečnom dôsledku to znamená, že vo vzťahu k plneniu služobných povinností vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/11/2014 zo dňa 03. februára 2015).

Námietky žalobcu týkajúce sa nedostatočne vykonaného dokazovania vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

Zákonodarca v právnej norme § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z.z. ustanovuje oprávnenému orgánu povinnosť postupovať pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady a súčasne povinnosť posudzovať rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v

neprospech účastníka konania. V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z.z. vyplýva, že zákonodarca za dôkaz považuje všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi, ako príklad uvádza najmä výpovede, vyjadrenia osôb, vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Súčasne zákonodarca priznáva účastníkovi konania právo navrhopať na podporu svojich tvrdení dôkazy a povinnosť oprávnenému orgánu hodnotiť dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Správny orgán vychádzal zo skutkového stavu zisteného vlastným šetrením. Nazretím sa oboznámil s dôkazmi obsiahnutými vo vyšetrovacom spise sp. zn. OISZ ÚIS SKIS MV SR ČVS: SKIS-171/OISZ-V-2013, z ktorého urobil výpisky. Taktiež ako dôkazy využil zápisnice o výpovedi žalobcu ako účastníka konania, ako aj jeho vyjadrenia k začatiu konania o jeho prepustení zo služobného pomeru, zápisnice o výsluchu osôb na zistenie a objasnenie skutočného stavu vecí U. O., B. O. a Y. L.. Ďalej si zabezpečil záznam o disciplinárnych odmenách a disciplinárnych opatreniach, fotokópie prezenčných listín z preškolení z interných predpisov súvisiacich s konaním, vyjadrenie príslušného odborového orgánu, zhodnotenie služobnej činnosti ako aj ďalší dokumentačný materiál, ktorý je obsahom na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu.

Odvolací súd má rovnako ako krajský súd za to, že správny orgán pri hodnotení dôkazov vo veci žalobcu postupoval podľa tzv. zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorá umožňuje orgánu verejnej moci vykonať iba tie dôkazy, o ktorých sa domnieva, že by mohli mať podstatný vplyv na objasnenie skutočností podstatných pre vydanie spravodlivého rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, a akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodol (§ 241 ods. 2, 3 zákona č. 73/1998 Z.z.). Zároveň odvolací súd dodáva, že je potrebné prisvedčiť záveru žalovaného, ktorý v preskúvanom rozhodnutí konštatoval, že v danom prípade nebolo potrebné vykonať výsluchy A. L. a K. M., nakoľko konanie žalobcu bolo vykonaným dokazovaním dostatočne preukázané a žiaden ďalší dôkaz potrebný nebol.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu, spočívajúcej v tvrdení, že správne orgány z trestného konania svojvoľne vybrali len tie dôkazy, ktoré preukazovali vinu žalobcu a opomenuli dôkazy preukazujúce opak, odvolací súd konštatuje, že táto nie je dôvodná. V kontexte uvedeného dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sž/15/2004 (R 46/2006), v ktorom vyslovil, že konanie o prepustení zo služobného pomeru policajta nemožno zamieňať s trestným konaním a toto konanie nezávisí ani od výsledku trestného konania, ale napriek tejto skutočnosti, ak sú pre účely takéhoto konania využité dôkazy z trestného konania, tieto podliehajú hodnoteniu v zmysle § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. aj s prihliadnutím na výsledky ich vykonania v trestnom konaní, najmä ak ide o svedecký dôkaz, ktorý sa nevykonal v správnom konaní. Z rozhodnutí napadnutých v konaní, ako aj z predloženého spisového materiálu vyplýva, že žalovaný postupoval v súlade s uvedenými závermi.

Odvolací súd poznamenáva, že uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby zo dňa 28. marca 2013 bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a/ Trestného zákona v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona spáchaných formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad 5Sž/92/97, 4Sž/185/2000, 6Sž/13/2001, Sž-o-NS/23/2003, Sž-o-NS/53/2003, 4Sž/143/2002, 7Sž/107/2001, 7Sž/86/2002, 2Sžo/156/2008, 2Sž-o-KS/48/2005) ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad III. ÚS 366/06, III. ÚS 263/06, III. ÚS 345/05) vyplýva, že v konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie neviny. Účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného

zboru nie je otázka jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z.z. Súd teda v personálnych veciach príslušníkov Policajného zboru nie je viazaný rozhodnutím príslušného orgánu o tom, či bol spáchaný trestný čin alebo priestupok. Sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou a sankciou. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu.

Odvolačný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že konanie o prepustení zo služobného pomeru policajta nemožno zamieňať s trestným konaním. Dáva do pozornosti, že § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. neobsahuje poľahčujúce ani priťažujúce hľadiská pre posúdenie porušenia služobnej prísahy. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí poukázal na to, že žalobca bol policajt s dobrými, nie najlepšimi výsledkami práce a posudzoval ako negatívne tak aj pozitívne hodnotenia práce žalobcu. Krajský súd zistený skutkový stav, hodnotenia žalobcu a ďalšie dôkazy, ktoré boli súčasťou administratívneho spisu len bližšie konkretizoval, pričom z týchto dôkazov vychádzali aj správne orgány.

Za dôvodnú nemohol odvolací súd pokladať ani námietku, že v konaní pred správnym orgánom bolo porušené právo žalobcu nazeráť do spisu. Z administratívneho spisového materiálu vyplýva, že účastník uvedené právo realizoval dňa 12. decembra 2013, keď mu správny orgán umožnil do spisu nahliadať a vyhotovovať si z neho odpisy. V prípade, že žalovaný na opakovanú žiadosť žalobcu, ktorú predložil v nasledujúci deň 13. decembra 2013 nereagoval kladne a opätovne nazrieť do správneho spisu mu neumožnil, nemá uvedené za následok porušenie predmetného procesného práva žalobcu, nakoľko tento opakovanú žiadosť, podanú s minimálnym časovým odstupom neodôvodnil žiadnou podstatnou skutočnosťou, pričom v obsahu spisového materiálu nenastala za uvedené časové obdobie žiadna relevantná zmena. Súčasne odvolací súd dodáva, že takýto postup žalovaného je v súlade so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania.

Taktiež odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na námietku žalobcu o vydaní prvostupňového rozhodnutia po uplynutí zákonnej lehoty. V súvislosti s týmto záverom poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/66/2014 zo dňa 10. septembra 2015, v ktorom vyslovil, že nadriadeným, ktorého má na mysli § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. je minister vnútra, keď len tento je oprávnený rozhodovať o prepustení zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. V zmysle § 193 ods. 1 cit. zákona návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva jeho bezprostredne nadriadený, k tomuto je policajt oprávnený vyjadriť sa, navrhovať dôkazy a obhajovať sa; rozhodovacia právomoc rozhodnúť o prepustení v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ cit. zákona však patrí výlučne ministrovi. On je nadriadeným, ktorému začína plynúť subjektívna lehota v zmysle § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z., po predložení spracovaného návrhu na prepustenie zo služobného pomeru.

Odvolačný súd ďalej uvádza, že je potrebné zdôrazniť rozdiel medzi bezprostredne nadriadeným policajta, ktorý spracúva návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru a nadriadeným oprávneným rozhodnúť o prepustení policajta. Lehota na rozhodnutie plynie tomu nadriadenému, ktorý rozhoduje o prepustení policajta zo služobného pomeru (minister vnútra Slovenskej republiky) a nie bezprostredne nadriadenému, ktorým bol riaditeľ OO PZ Nové Zámky.

Konania uvedeného v dôvodovej časti napadnutého rozhodnutia sa žalobca dopustil dňa 25. marca 2013. Príslušný nadriadený sa o tomto konaní dozvedel najskôr dňa 15. novembra 2013. Návrh na prepustenie žalobcu spolu so zadováženými dôkazmi bol ministrovi vnútra Slovenskej republiky, ktorý je jediný oprávnený zistiť dôvod prepustenia a rozhodnúť o prepustení z dôvodu uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., doručený dňa 19. decembra 2013. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané dňa 08. januára 2014 a žalobcovi doručené 09. januára 2014. Je teda nepochybné, že zákonné lehoty na prepustenie žalobcu ustanovené v § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. boli dodržané. Služobný pomer žalobcovi skončil zákonným spôsobom v zmysle § 194 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z.

dňom doručenia napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ služobné orgány vyhodnotili počínanie žalobcu ako rozhodujúcu skutočnosť pre rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru policajta, postupovali v medziach zákona aj v intenciách etických požiadaviek kladených na policajtov. Za daných okolností sa preto napadnuté rozhodnutie nemôže javiť ako neprimerane prísne alebo predčasné a to bez ohľadu na skutočnosť, či by bol dovedty žalobca služobne pozitívne hodnotený.

V predmetnej veci sa krajský súd stotožnil so záverom správnych orgánov oboch stupňov, skutkový stav veci v správnom konaní považoval za spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia správnych orgánov v oboch stupňoch považoval za vydané v súlade so zákonom. Žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosť a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Rovnako nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami, totožnými s odvolacími dôvodmi, a dospel k správnenému názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.